

משפט הפסלים

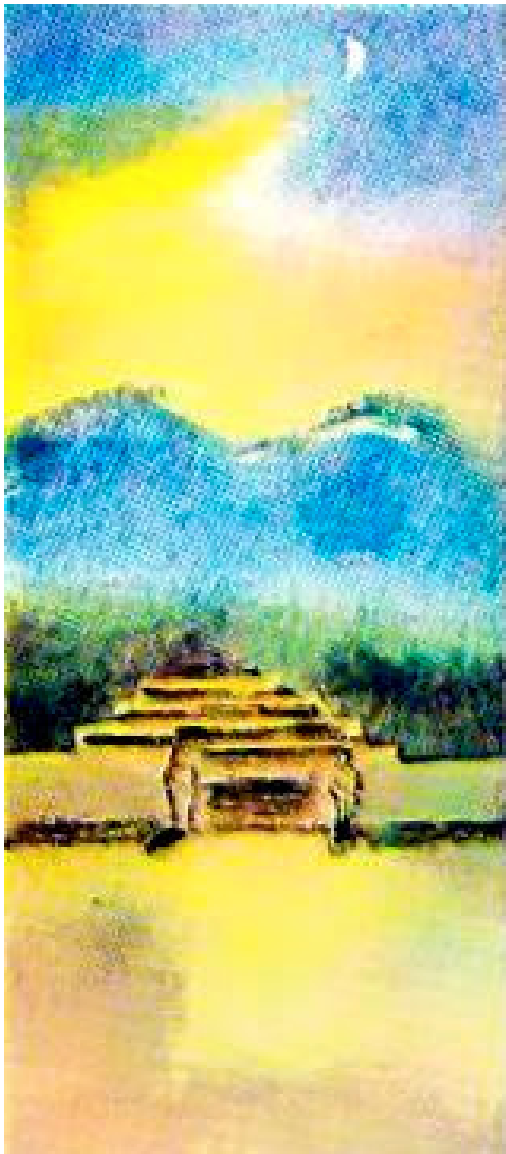
סיפור קוריאני

סוחר משי אחד יצא פעם ליריד בפיון-יאנג. הוא לקח אתו שלוש חבילות קטנות של בד משי, עלה על חמורו ויצא לדרך. אבל טרם הגיע העירה ירד לילה, והוא לא ראה בסביבה לא כפר כלשהו ולא בית איכרים בודד. רק לא רחוק מהדרך עמד בית קברות מגודר חומה גבוה סביב. בשני צדדיו של מקדש הקבורה עמדו שני פסלי אבן. הסוחר החליט ללון שם. הוא קשר יחד את חבילות המשי, שם אותן תחת ראשו ונרדם. עייף היה מאוד וישן חזק, אך וכשהתעורר ראה שראשו מונח רק על אבן. התחיל הסוחר לבכות מרות. לא נשאר לו כסף, לא סחורה ולא ידע איך יכלכל את משפחתו. חשב, חשב מסכן מה לעשות והחליט ללכת לכפר סמוך, להתלונן בפני שופט על גניבה.

באותו כפר השופט המקומי יצא לסאול לזמן רב, ובמקומו התושבים בחרו לשופט זקן אחד. הזקן היה איכר כמו היתר, אבל ידוע כהוגן, צודק וחכם גדול. לכן גם האיכרים כיבדו אותו מאוד.

הזקן שמע את תלונתו של הסוחר ושאל "לא ראית אף אחד בסביבת בית הקברות?" "אף אחד" ענה הסוחר "רק בשני צדדיו של המקדש עמדו שני פסלי אבן." "אז תביאו את הפסלים למשפט. הם יהיו לנו לעדים."

השתוממו הכפריים - האם הזקן השתגע? מי שמע שפסלי אבן יעידו במשפט? אבל אסור להתווכח עם שופט. כפי שאמר כך עשו.

"אמרו, את מי ראיתם באותו לילה, כאשר הגנבים
שדדו משי?"

מובן שהפסלים שתקו. ואז
השופט אמר בקול רם
"מאחר שאינכם רוצים
לענות על שאלתי, כל אחד
יקבל כעונש עשרים מכות
במקל. זה ילמד אתכם!"
והזקן נתן סימן לשומרים.
השומרים לקחו מקלות
והתכוננו להרביץ בהם
לפסלי האבן, ואז כל
הנוכחים בחדר פרצו
בצחוק גדול.

כשהזקן שמע את הצחוק
קפץ ממקומו וצעק "אתם
צוחקים מדברי שופט. זה
פשע! אני מודיע לכם -
לפני שקיעת השמש כל

אחד מכם חייב להביא הנה קנס - חבילת משי

כל הכפר התאסף לפני
הבית שבו שפט הזקן.
כולם רצו לשמוע איך הוא
יחקור את הפסלים. אך
הזקן הרשה להיכנס רק
לשלושים איש, ולפני
שהתחיל במשפט בדק
בעצמו שבחדר נמצאים רק
שלושים כפריים. ורק
כשהיה בטוח בכך, התחיל
לשפוט.

בהתחלה הוא קרא מספר
עמודים של סופרים סינים
עתיקים ומוכרים, אחר כך
הסביר את חוקי המשפט
הקוריאני ובסוף נתן לדבר
לסוחר המשי.

הסוחר סיפר הכל מה

שקרה לו ואז הזקן פנה בחגיגות וחומרה אל פסלי
האבן שעמדו בחדר.

פי שלוש. לא רצינו לקבל
מכות."

"אז ברור שהחנווני גנב
את המשי" אמר השופט
"קחו בחזרה את הכסף
שלכם ואת הגנב תביאו
הנה. הוא יקבל מאה
מכות במקל על העקבים
שלו."

אחר כך הביט הזקן על
כולם והוסיף "אלה
הפסלים שעזרו לנו
למצוא את הפושע. אילו
לו ציוותי להרביץ להם,
לא הייתם צוחקים. אילו
לא צחקתם, לא הייתי

קונס אתכם. אילו לו קנסתי אתכם לא הייתם
מחפשים משי ולא הייתם משלמים פי שלוש. וכך
יוצא שהפסלים עזרו לנו למצוא את הגנב."

אחת. מי שלא יביא, יקבל עשרים מכות במקל. לכו
ותזדרזו!"

מובן שכולם התחילו להתחנן וביקשו מהזקן "שופט
נכבד, תרחם! הרי אתה יודע שבכפר שלנו איש לא
סוחר במשי. אין לנו אצל מי לקנות כל כך הרבה
בד."

אבל השופט אמר "מי מכם יחזור בלי משי, ירגיש
כמה כואב לקבל מכות במקל אלון!"
כולם התפזרו מהר כי ידעו שהשופט לא מבזבז את
מלותיו לשווא.

וכפי שהשופט חשב, כך גם קרה. לקראת הערב כל
אחד משלושים האיש שם לרגלי השופט חבילת
משי. בדיוק שלושים חבילות.

הסוחר ראה זאת וקרא בשמחה "הרי זה המשי
שלי! אלה החבילות שלי!"

והשופט אמר "אכן, אלה שלך!" הוא פנה לאלה
שהביאו את המשי ושאל "אצל מי קניתם את
הבד?"

וכולם כאיש אחד אמרו "אצל החנווני שלנו. הוא
הרבה זמן סירב ולא רצה למכור. בסוף שילמנו לו